

lægge sit Ansigt i muntre Folder, og ved Afskeden sagde han med en tvungen Latter:

»Ja, jeg behøver vel ikke at forklare mig, Hr. Delft? De forstod vel nok, at mine Ord før kun var ment i Spøg. De smittede mig virkelig med Deres amerikanske Historier! Jeg opfatter derfor ogsaa Deres sidste Bemærkninger som —«

»Gudbevares, Hr. Ingeniør!« afbrød Hr. Delft ham med et dybt Buk efter et Øjeblik at have set uforstaaende op paa ham. »De har altfor ringe Tillid til min Opfattelsesevne; den fejler ellers ikke noget, vil jeg sige Dem. Imidlertid . . . skulde De ved Lejlighed føle Lyst til at fortsætte Spøgen, saa veed De nu, hvor Hr. Griesmann boer. Han har Kontortid mellem ti og fire, og jeg kan forsikre Dem, han har megen komisk Sans . . . megen komisk Sans! Jeg anbefaler mig!«

Han havde allerede fattet om Dørklinken, da han atter vendte sig om mod Per, der var bleven staaende ved Bordet.

»Det er sandt! Endnu et Ord, Hr. Sidenius! Jeg husker, De har engang til min Søstersøn Ivan omtalt en Enkebaronesse Bernt-Adlersborg eller saadan noget. Undskyld mig mit Spørgsmaal . . . kender De noget nøjere til denne Dame?«

»Nej, egentlig ikke. Hun har engang gjort mig et Besøg, det er det hele. Jeg kendte en